

Foaia Diecezană

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

<p>Prețul abonamentului:</p> <p>Pe un an 240 Lei Pe jumătate de an 120 Lei Pe un pătrar de an 60 Lei Cu număr 5 Lei Pentru străinătate pe un an 300 Lei</p>	<p>APARE DUMINECA</p> <p>Manuscrisele nu se înapoiază și se adresează redacției „Foaia Diecezană”, iar banii pentru abonamente și inserațiuni se trimit administrației „Tipografia și Librăria Diecezană” în Caransebeș.</p>	<p>Prețul inserțiunilor:</p> <p>Pentru publicații oficiale, concursuri, edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200 de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Lei</p>
--	---	--

Sărbătorirea I. P. S. Patriarh.

Laudabila inițiativă de a-L sărbători pe I. P. S. Patriarh Miron al României noastre din prilejul împlinirii vârstei de 70 ani, a reușit să se cristatizeze în splendida manifestație de eri din București, când Patriarhul Țării a fost omagiat și sărbătorit în mod deosebit de impresionant.

Cu adevărat I. P. S. Sa, întâiul Patriarh al României întregite, întru chipează ancestralele virtuți ale poporului român transilvănean: credință și evlavie profund creștină, înveșmântată în căldura unei tradiții ortodoxe milenare.

Patriarhul, întâiul slujitor al blândului Iisus pe meleaguri frământate în lupte seculare cu semiluna păgână, e simbolul Unității noastre a tuturor Românilor întru credința în Dumnezeu și aspirațiile spre sfințenie ale sufletelor noastre.

Marele Preot al Țării, fiul Ardealului neaoș românesc, este măsura vredniciei noastre și pârgie a lor în rugăciunile către Dumnezeu neamului nostru.

Cum să nu ne bucurăm și noi, căci l-am avut în mijlocul nostru ca pe o inimă al căreia puls a revărsat numai mângâiere și bunătate! Când, sol al aspirațiilor noastre, a fost interpretul lor în memorabila Adunare, dela data căreia deunăzi am sărbătorit împlinirea a douăzeci de ani.

Cinstit de întâiul fiu al Neamului, de Majestatea Sa Regele Carol II., cu vrednicia de Întâiu-sfetnic al Tronului, iubit de întreg norodul acesta românesc — temător de Dumnezeu — care prin rostul fiilor Săi aleși L-au sărbătorit eri, îl înconjurăm și noi cu dragostea noastră neîmpușinată și-I strigăm:

Întru mulți ani Înalt Prea Sfințite Stăpâne!

Visul de pe piatră!

Patriarhul Iacob, pe drumul dela Beer-Şeba către Haran, ostenindu-se peste măsură, și-a pus la căpătâi o piatră zgronțuroasă și a adormit cu somn dulce, având un vis minunat. „El visă și iată o scară așezată pe pământ, a căreia cap ajungea la cer și iată îngerii lui Dumnezeu se suiau și se pogorau pe dânsa. Și iată Iehova sta deasupra scării și zise: Eu sunt Iehova, Dumnezeul lui Abraam, părintele tău și Dumnezeul lui Isaac; pământul pe care tu dormi, și-l voi da ție și seminției tale. Și seminția ta va fi ca pulberea pământului și tu te vei întinde spre apus și spre răsărit și spre miazănoapte și spre miazăzi: și toate neamurile pământului se vor binecuvânta întru tine și seminția ta. Și iată Eu cu tine sunt și te voi păzi ori încotro vei merge și te vei întoarce la pământul acesta, căci nu te voi părăsi până ce nu voi face ceea ce ți-am promis“.

Asemenea patriarhului Iacob, sute de ani maica noastră Biserica a dormit cu capul pe piatră și a visat visul frumos al libertății și măririi neamului nostru. Suferind unul dintre cele mai grele și mai neomenite martirajii ale lumii, maica noastră Biserica n'a cotit nici la dreapta, nici la stânga, ci a rămas până la sfârșit pe drumul drept presărat cu suferințe nesfârșite pentru isbânda neamului.

În definitiv, idealul sfânt și statornic al Bisericii strămoșești, din care au decurs de-a pururea sarcini grele și sângeroase, l-au purtat umilii vlădici și preoți dela sate. La 1784, la 1848 și în anii 1914—1919, pe pământul pe care l-a făgăduit și l-a dat Domnul Dumnezeu seminției românești, cele mai crunte jertfe le-au dat preoții. Ei au format în înțelesul strict al cuvântului comandamentul nației românești care

întotdeauna era răsplătit din partea dușmanilor prin spânzurători bogat ceremoniate. Vai, cu câtă durere sufletească trebuie să mărturisim că această supremă jertfă a preoției nu poate fi răsplătită cu cerșetoria permanentă. Din simțul celei mai curate demnități, nu poți cădea în rolul schilavului neputincios, care întinde mâna după ajutor la colțurile de stradă. Dacă lumea spune că nu meriți mai mult decât îți dă, atunci stai în slujba dogoritoare a lui Hristos până te ajută răbdarea și puterile, dar din demnitate, oricât ar fi ea de neobservată, nu este iertat să cedezi.

De o sută de ori e mai demnă foamea pentru Hristos decât umilirea nefolositoare în fața oamenilor. E un lucru să stai în slujba reclamei și azi să lipești pe pereți afișe despre concertul marelui artist Enescu și mâne alte afișe despre cafeaua Meinl și a treia zi să spui stăpânului că dacă nu-ți ridică plata nu mai ungi stâlpii pentru reclama celei mai excelente otrăvi pentru șobolani. Și alt lucru este să vestești lumii pe Mântuitorul Iisus Hristos. După spusele acestui Mântuitor, acolo unde nu ești primit și nu ești recunoscut, să-ți scuti praful de pe încălțăminte și să pleci mai departe. Dacă lumea este așa cum este, atitudinea ei își are tâlcul său. Am început lupta cum nu trebuia. Întâi trebuia să cerem drepturile Bisericii și apoi ale slujitorilor ei. Maica noastră Biserica, care a dormit cu capul pe piatră, visând frumos ca Iacob, nu a cerut și nu cere nimănui monedă. Ea cere altceva.

Înainte cu 30—40 ani te impresiona până în adâncul răunchilor *sfiata, venerațiunea, temerea, reculegerea și iubirea* cu care se apropia toată lumea de sf. biserică, dela cel mai mare până la cel mai mic. Cui îi pica măcar în minte să facă sgomot în biserică și să jignească cea mai mică poruncă a ei? Cine și-ar, fi permis să scrie sau să rostească cel mai mic cuvânt rău la adresa bisericii?

Nu putem găsi o deosebire între cei ce strică cu dinamită zidurile bisericii și între cei ce își permit să dărâme înțelesul ei genuin de casă a lui Dumnezeu, unde nu are ce căuta cel ce se așează pe sine în locul mării Celui de Sus.

Se mai poate readuce duhul curat în sufletele oamenilor? Noi răspundem: da! dacă vom pune la intrarea fiecărei biserici tăblița cu memento: „Nu mai intra în biserică pe care tu ai desființat-o deja în inima ta“. Pentru că e mai clar decât soarele pe cer adevărul că acea biserică în care tu intri fără frica lui Dumnezeu, fără credință și fără dragoste,

nu mai există, nu se mai vede și nu se mai simte. Este curată imposibilitate să nu se trezească oareșicare conștiință omenească în fața adevărului grav și concis. Despre oameni, cari slujesc lui Hristos nu mai poți spune că ei îndeplinesc un rol, care în valoarea lui trece o centimă, două, peste o ceapă degerată, când intri cu temerea strămoșilor în biserică care a dormit secole lungi cu capul pe piatră, ori o lași în pace și treci alături de ea.

Dr. Ștefan Cioroianu
profopresbiter.

Săptămâna.

„Și stăpânul a zis slugii: ieși la drumuri și la garduri, și pe cei ce-i vei găsi, silește-i să intre, ca să mi se umple casa. Căci vă spun că niciunul din cei poftiți, nu va gusta din cina mea“.

Luca, 14, 23—24.

În sfânta Scriptură, pericopa săptămânei se cuprinde sub titlul, „Pilda celor poftiți la cină“. Această pericopă întruchipează poate cea mai frumoasă icoană a luptei și preocupărilor omenești, în raport cu viața spirituală. Câți au fost poftiți la cina cea mare a Domnului, și câți au răspuns cu toată convingerea, lăsând la o parte grijile mărunte ale zilei?

Răspunsul îl dă Mântuitorul, prin glasul evangelistului Luca: „ieșiți la drumuri și la garduri, și pe cei ce-i vei găsi, silește-i să intre, ca să mi se umple casa“.

Giovanni Papini, în „Viața lui Iisus“, explică într'un mod extrem de realist cuprinsul sfintei evanghelii: „Pilda celor poftiți la cină“, în felul următor: „Orice om se gândește cu înfrigurare la ziua de mâne: îi e teamă să nu-i fugă pământul de sub picioare, îi e frică să nu-i ajungă pânea până la cea mai apropiată recoltă, tremură că n'o să aibă destulă lână să-și acopere trupul său și al copiilor săi. Iar Iisus propăvăduiește: nu vă amărați pentru ziua de mâne. Ajunge amarul zilei de azi. Ori care dintre noi ar vrea să fie cel dintâi, chiar între cei de seama noastră. Vrea să fie mai presus, într'un fel sau altul, de toți ce-l înconjoară. Vrea să poruncească, să stăpânească, să pară mai mare... mai înțelept. Intreaga istorie a omenirii nu-i decât groaza de-a rămâne mai prejos. Iar Iisus propăvăduiește: de vrea cineva să fie cel dintâi, fie cel din urmă, sluga tuturor. Cel mai mare e cel mai mic; cel mai puternic trebuie să-l slugărească pe cel mai slab. Cel ce se fălește, smeri-se-va; cel ce se smerește, înălța-se-va“.

Meditând profund asupra înțeleșului: „Pil-dei celor poftiți la cină” și a explicației dată de G. Papini, ajungi la concluzia, noului crez social: **marele efort colectiv.**

G. le Bon, în: „Hier et Demain” constată că: „Un popor devine foarte puternic când posedă un *ideal* capabil să dea naștere în sufletele cetățenilor la aceleași sentimente, aceleași gânduri, și prin urmarea aceleași acte”.

N. Porsenna, scrie despre marele efort colectiv — prin prizma idealului comun în regenerarea neamului românesc, — istoricul idealurilor, care au animat secole lumea și neamurile. Intre acestea sunt: Creștinismul, Epoca Renașterii, Revoluția Franceză, Technica, Noua Economie Socială, „cari au ridicat din pragul morții popoare îmbătrânite”. El spune: Socioligește, vechea societate (ca formă socială) a murit; în locul ei a apărut cea nouă, având ca buletin de naștere, noul scop, noul *entuziasm* creator. „*La unele răspântii ale Istoriei sale, orice popor săvârșește un efort de mare stil: un război, o reformă, o revoluție*”.

După meditația acestor întrebări și răspunsuri, precise și clare, să ne închipuim pericopa sf. Evanghelii dela Luca, tradusă în ortodoxia noastră românească? Noi suntem — acesta-i răspunsul — cei ce pe la garduri și răspântii am așteptat, cu specifica noastră viață de fataliști, chemarea — *cu sila* — la cina cea mare.

Noi, cu toate splendidele însușiri, intelectuale și morale, cu o energie virtuală ce s'a învederat biruitoare în marile împrejurări istorice, am rămas ca o „cenușotcă”.

Fatalismul țaranului nostru, devine dispreț de moarte, bravură desperată, atunci când i s'a cerut și când se va cere. Niciunul din popoarele înconjurătoare, și puține popoare din lume posedă calitățile și mai ales *posibilitățile* poporului nostru. „Misiunea istorică a poporului nostru este să prefacem aceste *posibilități* în **realități**”.

Dar, noi vom înțelege, că *posibilitățile* se vor transforma în *realități*, nu prin *eforturi singulare*, ci printr'un sistem de continuitate, care să fie permanent din generație în generație.

Mă gândesc cu adâncă amărăciune la evenimentele săptămânei, când gloanțele își spun cuvântul, la cazuri date.

Neamul nostru, niciodată vreme de aproape o mie de ani, nu a ridicat armă contra contrapitorilor brutali și nedrepti, cari au atentat la însași ființa noastră organică, nu numai politică, și totuși a biruit, pentru că *idealul* a fost drept ca evanghelia și luminos ca soarele zilei.

Dacă la noi, dela unire, se părea că nu se mai animează lumea de un ideal, nu era necesar, ca acest ideal să fie „*desmorțit*” ori „provocat” cu gloanțe, în carne de frate, ci să fie înțeles, ca idealul creștin într'o formă universală, ori specific a noastră, să fie cuprins întreaga ființă a neamului, așa cum el a răsărit de acuin prin noua doctrină: „*Credință și muncă pentru Țară și Rege*” și astfel să fim convinși, că suntem dintre „*cei poftiți la cină*” și nu chemați dela răspântii de slugi.

Pr. Tr. Constantin.

Vechiul Testament.

Doctrina revelată a celei mai desăvârșite și mai curate religii — creștinismul — este depusă în cartea lui Sfântă — Biblia sau sf. Scriptură. Acest tezaur, predat de Dumnezeu omenirii, este cea mai desăvârșită carte ce s'a scris și se poate scrie vreodată; este „cartea cărților”. Prin sf. Scriptură viază creștinismul. Ea este edificiul în care religia creștină locuște, domnește în templul său; și precum orice edificiu are un fundament și clădirea propriu zisă, așa și sf. Scriptură își are fundamentul său în Legea Veche sau Testamentul Vechiu, iar edificiul clădit de Mântuitorul în Legea Nouă sau Testamentul Nou.

Autorul principal al sf. Scripturi este Dumnezeu, care s'a revelat, îndemnând pe scriitorii sf. la scriere, comunicându-le evenimentele împreunate cu revelația divină și ferindu-i de orice rătăcire în timpul scrierii; de aceea cărțile cuprinse în sf. Scriptură sunt inspirate, sunt canonice.

Dumnezeu s'a revelat mai întâiu în Vechiul Testament în mod nedeplin prin profeți, oameni aleși din popor; dar a desăvârșit această revelație în Noul Testament, unde ni s'a revelat nouă prin însuși Fiul Său, Mântuitorul Iisus Hristos.

Legea Veche trebuia să fie numai o pregătire a omenirii, pentru ca văzându-și ea păcatul cel mare în care a căzut, să poată primi cu mai multă dragoste și încredere pe Acela, care prin pogorârea Lui în lume, avea să restabilească din nou raporturile ei cu Majestatea divină vătămată prin păcatul strămoșilor.

Legea Veche stă într'un raport strâns, într'un raport organic de dependență cu Legea Nouă. În ambele s'a revelat același Dumnezeu, așa după cum o exprimă aceasta în mod clasic sf. ap. Pavel: „După ce Dumnezeu odinioară în multe rânduri și în multe chipuri, a vorbit părinților noștri prin profeți, către sfârșitul acestor vremuri, ne-a grăit nouă prin Fiul” (Ev. 1.).

Cine ar îndrăzui să înlătore Vechiul Testament, înlătură și Noul Testament, care este desăvârșirea celui Vechiu, căci prin ambele Legi stă și viază Biserica creștină, prin ansamblul lor dăinuește creștinismul, așa cum se exprimă în acest sens teologul german W. Fischer (Das Christuszeugnis des A. T.) — „Biserica creștină stă și cade cu recunoașterea unității celor două Testamente” (V. Prelipcean — Discurs de inaugurarea cursurilor — Candela a. 1937, pag. 118).

În Vechiul Testament se desfășoară epoca de pregătire a iconomiei divine, care se desăvârșește prin ipostasul al doilea al sf. Treimi — Fiul lui

Dumnezeu — în Noul Testament, așa cum ne învață sf. ap. Pavel: „Astfel că Legea ne-a fost nouă un învățător spre Hristos, ca să ne îndreptăm în credință“ (Gal. 3²⁴).

Cine crede în opera de mântuire a Domnului Iisus Hristos, trebuie să creadă și în pregătirea acestei opere, pe care Dumnezeu a săvârșit-o prin profeții Vechiului Testament.

În Vechiul Testament, de către persoanele inspirate de Dumnezeu, se arată ce este Hristos sau Mesia-unsul, iar în Testamentul Nou se arată cine este Acesta, care va desăvârși opera de mântuire, Iisus-Mântuitorul.

Vechiul Testament este acel „candlemn care mereu se aprinde pentru Lumina-Hristos din candela Noului Testament“ (Dr. V. Loichiță: Discurs rostit cu ocazia ocupării catedrei de studii biblice și exegeza Vechiul Testament la Facultatea de Teologie din Cernăuți — Candela a. 1937, pag. 116).

Unitatea organică dintre Vechiul și Noul Testament este exprimată și de sf. Părinți ca fericitul Augustin: „Novum Testamentum in vetere latet et Vetus in novo patet“. Această unitate a afirmat-o totdeauna Biserica ecumenică, dând Vechiul Testament aceeași cinste și cărților sale aceeași reverință primindu-le ca inspirate în canonul biblic, alături de cele ale Testamentului Nou.

Valoarea Vechiului Testament, ca operă de pregătire a creștinismului, se poate privi sub următoarele aspecte: istoric, literar, liturgic, moral, dogmatic și mesianic.

1. Vechiul Testament sub aspect istoric.

Sub raportul său istoric Vechiul Testament are valoare întru cât ne descrie istoria începutului lumii văzute și alegerea unui popor, care separat de idololatria păgână, avea să păstreze revelația mântuitoare a lui Dumnezeu și să mențină vie, în conștiința omului, idea mesianică a unui Mântuitor.

Sf. Scriptură a Vechiului Testament începe cu cosmogonia biblică, care se reduce la cele șase zile ale creației — Hexameronul — încheiate prin crearea celei mai desăvârșite ființe — omul. De aici încolo se descrie istoria primilor oameni, cari din răutatea lor sunt pierduți prin potop; rămânând numai Noe, omul cel credincios. Din urmașul lui Noe, Sem, se va desvolta acel popor numeros, din care Dumnezeu va alege pe Abraam primul patriarh, din care descind apoi și ceilalți doi, Isaac și Iacob.

Urmează istoria chemării primului profet — Moisi, care este primul autor sfânt, primul legislator și organizator al cultului divin și al statului teocratic. Prin Moisi și Iosua poporul ales este scos din Egipt și dus în țara făgăduinței — Canaanul, unde devine un popor numeros, așa cum Dumnezeu binecuvântase pe Avraam.

Se descrie istoria poporului ales în Canaan, pe timpul Judecătorilor și apoi a regilor, când sub regii David și Solomon este epoca de aur a poporului evreu în toate domeniile vieții religioase și sociale.

După regele Solomon începe epoca de decadentă a statului și poporului evreu. Evreii sunt duși în captivitatea babilonică 70 ani. Reîntorși, nu vor mai putea recâștiga aceea înflorire de odinioară, ci vor merge mereu în declin spre a ajunge sub dominație streină.

2. Vechiul Testament sub aspect literar.

Sub aspectul său literar Vechiului Testament înseamnă mult, căci este prima carte în care găsim înbinat și frumos redat mai toate genurile literare.

Incepând cu genul istoric-narativ, în care se întretese armonios, într'o limbă frumoasă și ușoară, istoria poporului ales cu revelația divină, se ajunge până la genul liric, de o rară frumusețe literară. Prin Psalmii săi — alături de Cântarea Cântărilor — David a adus poezia ebraică la epocă de aur, căci prin înaltele sentimente ce le exprimă, a întrecut cu mult pe liricii ai altor popoare.

Pe lângă Psalmii vom întâlni în cărțile Testamentului Vechiu și alte cânturi: Cântarea lui Moisi și a lui Miriam, a Deborei, a Annei și anume; cânturi cari întrec în splendoare cânturile antice ale Grecilor.

Genul poetic-dramatic exprimat în cartea Iob aduce o problemă nouă — Teodiceea — pe care abia sf. Părinți se vor strădui să o rezolve în același sens.

Oratoria este frumos întruchipată în profeții Vechiului Testament, cari prin cuvântările lor inspirate creiază tipul predicii creștine de mai târziu.

Nu lipsește nici genul didactic-educativ, care își are reprezentantul său în cartea Proverbelor lui Solomon, unde se tratează cea mai înaltă problemă — Înțelepciunea — aceea putere de a pătrunde esența lucrurilor, izvorită din frica de Dumnezeu, ea ne duce tot la cunoașterea lui.

3. Vechiul Testament sub aspect liturgic.

Sub raportul liturgic valoarea Vechiului Testament constă în trecerea anumitor părți din Legea Veche în cultul liturgic al Bisericii creștine. Inuși cele 7 laude ale cultului creștin își au originea în Vechiului Testament, unde încă erau destinate zile și ore speciale pentru rugăciune. Acest fapt este relatat acum de regele David: „De șapte ori în zi Te-am laudat pentru judecata dreptății Tale“ (Ps. 118¹⁶⁴), sau în alt loc: „În miezul nopții m'am sculat să Te slăvesc, pentru judecățile Tale cele drepte“ (Ps. 118⁶²).

Toate cele 7 laude: ora nouă, vecernia, pavecernița, mezonoptica, utrenia cu ora întâia, ora treia și ora șasea, sunt alcătuite mai întâiu din psalmii lui David. Așa la ora nouă se citesc Psalmii: 83, 84 și 85; la vecernie Psalmii: 103, 40, 141 și 129; la pavecerniță Psalmii: 50, 69 și 142; la mezonoptică Psalmii: 19, 20, 3, 37, 62 ș. a.; la ora întâia Psalmii: 5, 89 și 100; la ora treia Psalmii: 16, 24 și 50; iar la ora șasea Psalmii: 53, 54 și 90.

La utrenie cântările 1—8, din canonul sfântului zilei sau al întâmplării sfinte, sunt luate din cânturile Vechiului Testament: Cântarea lui Moisi, a lui Miriam, a Deborei, a Annei etc.

Paremiile, care se citesc la vecernia Sfinților cu polileu, la praznice, în postul cel mare la ceasul al 6-lea și la vecernia premergătoare liturgiei sf. Grigorie Dialogul, nu sunt altceva decât pericope cu caracter religios-didactic luate din Vechiului Testament, mai ales din scrierile profetice.

Multe stihiri, tropare și condace din liturgiile noastre, precum și multe rugăciuni cuprinse în euholgiu și ciaslov sunt luate din cărțile Vechiului Testament.

4. Vechiul Testament sub aspect moral.

Valoarea Vechiului Testament sub aspectul său moral crește pentru noi creștinii, întru cât cuprinde el primele legi morale ca expresie a voinței divine. Morala Vechiului Testament este baza moralei Testamentului Nou, mai întâiu prin faptul că patriarhii evreilor (Abraam, Isaac și Iacob) sunt păstrătorii revelației divine și apoi prin faptul că ei păstrau această revelațiune fiind chemați de Dumnezeu.

După pierderea omenirii prin potop, Dumnezeu în atotbunătatea sa se gândește să dea omenirii prima expresie a legii morale supreme — legea binelui și a răului. Aceasta este prima lege pozitivă a Vechiului Testament, concretizată în cele 7 porunci noahitice, cari în forma lor negativă opresc pe individ de a activa în așa fel ca să fie în discordanță cu voința lui Dumnezeu.

Esența moralei Testamentului Vechiu o formează însă legea dată lui Moisi pe muntele Sinai, cuprinsă în cele 10 porunci — Decalogul. Aceasta, a 2 lege pozitivă a Vechiului Testament și prima lege morală scrisă, cuprinde: datoriile omului față de Dumnezeu (poruncile 1—4), care culminează în porunca: „Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău din tot cugetul tău, din toată inima ta și din toată puterea ta“; și datoriile față de aproapele (poruncile 5—10), culminând în dragostea creștină: „să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși“.

Motivele pentru care omul trebuie să activeze în cadrul acestor porunci sunt: promulgarea lor prin voința divină și roadele aduse de ele — mulțumire, fericire veșnică etc.

Morala Vechiului Testament cunoaște și o necesitate de expiațiune — eliberarea de păcat — care se înfăptuește prin sacrificii aduse la templu, sacrificii cari simbolizau și erau icoane ascunse ale sacrificiului de pe cruce din creștinism.

Morala Vechiului Testament este pregătirea, baza și prototipul moralei Noului Testament, ridicată de Domnul nostru Iisus Hristos la un ideal mai înalt.

5. Vechiul Testament sub aspect dogmatic.

Valoarea Vechiului Testament acum sub aspectul dogmatic al său prin faptul, că aproape toate dogmele creștine își află fundamente și în cărțile Vechiului Testament, care stă într'un raport strâns cu Testamentului Nou și Biserica creștină prin aceasta.

Mai întâiu găsim exprimată în Vechiului Testament dogma creațiunii în cuvintele dela începutul cărții Facerii: „La început a creat (nu a făcut, căci Dumnezeu n'a obținut ceva din altceva, ci din nimic — ex nihilo) Dumnezeu cerul și pământul...“ (Fac. 1 1), sau în Ps. 134 6 — „Toate câte a vrut Domnul a făcut în cer și pe pământ, în mare și în toate adâncurile“.

În Vechiul Testament vom găsi citate și pentru alte multe dogme creștine. Destul de precis se exprimă autorii Vechiului Testament cu privire la ființa lui Dumnezeu și la însușirile Sale; așa Spiritualitatea lui Dumnezeu în mod indirect o aflăm la Ier. 23 24; Infinitatea la Ps. 146 5 și Ier. 36 26; apoi însușirile care decurg din acestea: aseitatea — Ex. 3 13, neschimbabilitatea — Mlh. 4 8 și Ps. 101 26—27, eternitatea în Ps. 89 4, atotprezența — Ps. 138 6, atotputer-nicia — Ps. 113 11, însușirile raționale — Ps. 146 5,

Iob. 28 24, Prov. 5 21, Is. 46 8 și Ps. 138 6, iar însușirile voinței — Deut. 4 32, Lev. 11 44, Prov. 11 20, Ps. 144 8 și Num. 23 19.

Găsim exprimată apoi dogma unității lui Dumnezeu după ființă — Deut. 6 6, 32 39 și Is. 44 6, — dogma sf. Treimi (Fac. 1 26, 3 22, 11 7, 18 1, Is. 6 3, Ps. 2 7, 109 1—4), păcatul original (Fac. 3 și Ps. 50 6).

Dumnezeu a condus totdeauna poporul ales și când acesta s'a abătut dela calea cea dreaptă a trimis în mijlocul lor pe organele revelațiunii sale — Profetii — pe cari îi întâlnim dela începutul istoriei poporului ales — Moisi și până la încheierea Testamentului Vechiu — Ioan Botezătorul. Încontinuu providența divină se afirmă în decursul Vechiului Testament dela creațiune și până la venirea Mântuitorului. Locuri biblice în care se arată direct dogma providenței avem: Iob. 34 13, 28 24, Ps. 103, Inț. lui Sol. 11 25, Ps. 102 29, 145 6 — în care se dovedește opera de conservare a lumii, sau: Ps. 32 18—20, 33 15—19, Prov. 16 9, 20 24 și Inț. lui Sol. 6 6—7 — mărturisind pentru opera de guvernare a lumii.

Dogma soteriologică apare în întreita chemare a Mântuitorului: chemarea arhierescă (Ps. 109 4, Jez. 40 1), chemarea profetică (Deut. 18 15, Is. 42 1—4) și chemarea împărătească (Ps 2 71, Mich. 2 13, 5 2, Zas. 6 6).

(Va urma)

M. C.

La 1 Decembrie

(Continuare)

Dar și vovezii Principatelor libere în feudele lor ardeleno zideau doar mănăstiri și biserici pe cari le înzestrau cu moșii, odoare și cărți de slujbă, în vreme ce numeroși călugări își depănau vremelnica viețuire peregrinând între mănăstirile din cele trei părți ale României. Atletul lui Hristos, Ștefan cel Mare, înființează episcopia Vadului pentru părțile someșene, Radu cel Mare și Neagoe Basarab aduc la viață o episcopie a Geoagiului, după cum Mihail Viteazul e ctitorul mitropoliei de Alba-Iulia.

Pe lângă acestea, între mitropolitul țării românești numit până azi al *Ungrovlahiei* și vlădicii Ardealului era legătură canonică, în virtutea căreia ierarhii ardeleni erau hirotoniți la Târgoviște ori București, de unde veneau încărcăți cu bogate daruri făcute de blagocestivul domn al țării bisericilor de dincoace.

Și — mergând mai departe — ce simțită dorire pentru unirea prin limbă a nației românești nu palpită în fiecare *predoslovie* ori în epilogurile multelor tipărituri bisericesti a căror serie *diaconul Coresi* din Muntenia o începe în Brașovul Ardealului.

Socotii bunăoară cumpănita cumințenie a mitropolitului *Simeon Ștefan*, care în prefața Noului Testament tipărit în 1648 la Belgrad, afirmă faimoasele adevăruri: „Bine știm că cuvintele trebuie să fie ca banii, că banii aceia sunt buni cari umblă în toate țările, așa și cuvintele acelea sunt bune, care le înțeleg toți. Noi drept aceea ne-am silit de încât am putut să izvodim așa cum să înțeleagă toți“. Această — obișnuită pe atunci comparație a cuvintelor cu a banii — arată marea grijă a ierarhului ardeleno pentru o singură limbă românească, exprimând neogoita năzuință spre unitatea națională cu ajutorul cărții bisericesti, precum și râvna de a întoarce graiul sfintelor scripturi pe înțelesul tuturor Românilor ce se află, răsfrăți printr'alte țări.

Și tot pe atunci, sub domnia cu basileică glorie a lui *Vasile Vodă Lupul*, dând la tiparniță mitropolitul *Varlaam* în 1643 prea cunoscuta lui *Cazanie*, o închină în predoslovie ca dar limbii românești și această ofrandă a lui a fost unul din cele mai de preț mijloace ale înfrățirii celor risipiți. Peste 2 ani tipărește „*Răspuns la catehismul calvinesc*” catehism apărut în Ardeal și găsit de el la *Udriște Năsturel* din Țara Românească, cecece arată intensă circulație atât a cărților cât și a oamenilor bisericii în cuprinsul teritorului etnic al românismului. În acest „*Răspuns*” îi îndeamnă să fie neaplecăți și necălățiți stâlpi ai pravoslavniciei mărturisiri pe frații din Ardeal amenințați de calvineasca erezie, simțind bine care ne e țaria.

Mai târzie vreme dând formă de vers românesc psalmilor împăratului David, mitropolitul Moldovei *Dosoftei* se integrează în șirul anonimilor cântăreți religioși ai poporului, căci multe părți din psaltirea lui versificată au devenit *colinde*, întâlnite în toate părțile. Iar la cea dintâi biblie completă în românește a lui *Șerban V. Cantacuzino* dela 1688, colaborează pe lângă frații *Radu* și *Șerban Greceanu* din Țara Românească și moldoveanul *Mitrofan* vlădica dela *Iuși*, mai târziu trecut peste *Milcov* în scaunul dela *Buzău*, poate și *Nicolae Milescu* spătarul vestit al țării Moldovei și în orice caz folosindu-se Noul Testament al lui *Simeon Ștefan Ardeleanu*. În atari împrejurări — cum spune un autor de istoria literaturii române — „această biblie se prezintă ca un simbol al unității limbii și al unității neamului”.

Pe piatra credinței străbune s' ai ntărit dar și s' a cimentat unitatea de gând și sfinte porniri a celor ce însetau cu duhul înspre țelul aceleiași cărmuiri naționale românești. Slova românească străbătea dintr'un colț în altul al pământului țării. Carpații n' au fost niciodată zid despărțitor ori graniță firească, ci mai vârtos osatura trupului cu geometrică orânduire al bătrânei Dacii, ori al tinerei României.

Până azi găsim tipăriturile mitropoliților *Teofil* și *Ștefan* al Ungrovlahiei, ori mai ales *minele* dela *Râmnic*, rodul osârdiei vestițiilor vlădici *Chesarie* și *Filaret* folosite încă în multe biserici de dincoace. Asemenea bătrâne și migăloase tipărituri, au fost pregătitoare și paznice ale unității naționale.

Cu desagi plini de atari comori ale sufletului, se refugiau de prin Moldova dieci și scriitori ori caligrafi de slova sfântă, până hăt departe în părțile Bihorului și ale Hunedoarei, adevărați agenți de fermentație a conștiinței unității etnice.

Iată — *onorată asistență* — în puține cuvinte cum biserica noastră strămoșească a fost trezitoare a gândului că dacă avem același graiu, suntem și același popor.

Iar unitatea graiului e impresionantă și o caracteristică particularitate a fenomenului românesc. La noi un Moldovean din fostul codru al Tigheciului se înțelege minunat în cuvânt cu un Bănățean dela Straja ori dela Satu-nou, un Mocan din Munții Sibiului nu e străin de expresiile celui din Țara Oașului, iar cei din stepa Bărăganului pot pricepe chiar nuanțele specifice ale plășilor lui Ștefan Vodă dela Suceava.

Un asemenea fenomen nu se întâlnește în luminata Franță, ori în bătrâna Italie, ca și în întinsa Germanie, putându-se doesebi în Franța cel puțin 2 dialecte principale pe lângă vechea limbă bretonă, în Italia neputându-se înțelege perfect un piemontez cu un Sicilian ori unul din Abruzi cu unul dela Postumia, iar Germania fiind expresia politică a tendinței tot mai accentuate de unificare a fostelor triburi cari au nimicit legiunile lui

Varo odată, ori au dat din ele atâtea nuanțe de barbari ce au lovit până la distrugere complectă falnica împărăție a Cezarilor dela Râm.

Este acesta un semn al vitalității și energiei potențiale acumulată în spiritualitatea noastră cu arhaice reminiscențe și forme de viață. Dar faptul nu e numai ceva pasiv — precum deja am spus — deși o istorie obiectivă va trebui să admită că strabunii noștri au pornit din inexpugnabila cetate a fermecatului Ardeal revărsând energie și vlagă nouă din Carpați tot mai la vale până 'n Dunărea cea mare, spre a da acolo mâna cu cei din *Craina* sârbească, urmașii celor din *Dacia lui Aurelian*, ori spre răsărit până la Siret întâiu, apoi până 'n Prut, cum se vede din evoluția teritorială a principatului Moldovei și de aci până 'n Nistru și chiar peste el, în cecece halucinații discipoli ai lui Karl Marx numesc Republica Moldovenească, împânzită de norod de Moldoveni în al XVII-lea veac, în zilele *Ducăi Vodă* mai ales, ori în sfârșit spre apus dela Munții apuseni în valuri tot mai slabe ce se pierd în masa ungurimii din pustă.

Iar ca element activ, biserica lui Hristos, față de care inima urmașilor Geșilor nemuritori a bătut atât de sincronie, a săvârșit această minune, și ea a fost „per excelențiam” factorul care înainte de o mai intensă manifestare unionistă prin școală, literatură și presă, ori prin temnițele *Vafului* și *Seghedinului*, ori și prin trecerea peste nedreapta graniță a marilor prigoaniți de dincoace, pentru a determina acolo alături de un *Nicolae Filipescu* și *Barbu Delavrancea* acțiunea României libere pentru mântuirea fraților, biserica zic, a fost înainte de aceste toate înaintemergătoare a feții neamului, pentru a-i găti neteda cale a viitorului.

Cinstiți ascultători,

Amintiri de dincolo de veac ni-au cerut azi popas de sărbătoare și reculegere. Glasuri de nevăzute buciume ni-au răscolit sufletele, scoțând din taințele amintirii luminoase și înălțătoare de inimi pilde de jertfă curată ale înaintașilor și alese dovezi de înțelepciune ale celor ce au strălucit între bătrâni prin mai deosebită podoabă a minții și inimii. Stăruie în gândul nostru toată prigoana și silnicia de altă dată; dar chipurile intunecate ale celor ce au adus viața lor sacrificiu deplin la temelia țării de acum pentru a-i da veșnicia stabilității sunt luminate, că suferința vieții lor nu a rămas zadarnică.

Prin fălfăirea tricolorului nostru pe crăiasca reședință din mândra cetate a groșilor de pe malul Dunării de sus, Budapesta, și prin infaptuirea României Mari, orice uriciune a pustirii din vifonița trecutului a fost răscumpărată.

Sunt răzbunați astăzi prin dumnezeiasca dreptate a istoriei toți vocozii înzăuați ai plaiurilor Mureșului, Crișurilor și țării Oitului, începând cu cei pomeniți de Anonymus-ul regelui Bela, *Glad*, *Gelu* și *Memumorot*, continuând cu toți cnezii și juri fără nume, conducători ai păcurilor de iobagi robi ai nemeșilor Unguri de pe gila stăpânită odată de craiul *Decebal*, cel ce a îndrăznit să ridice apriga sabie împotriva Romei eterne. Sunt răzbunați toți vlădicii și smerenia călugărilor martirizați pentru legea românească de fanatismul calvinesc ori prozelitismul iezuitic și în sfârșit toți acei ce au trebuit să-și lase oasele pe îndepărtate meleaguri, luptând pentru împărat străin.

Tresar acum în țărâna mormântului lor craiul Munților *Avram Iancu* cel doborât de durerea neamului sub gorunul lui *Horia* dela Țebea, el însuși *Horia*, mo-

țul dârz cu frații lui de mucenicie, gloatele flămânde măcelărite în al 15-lea veac în răscoala dela *Bobâlna*, ori cele de mai târziu ale lui *Gheorghe Doja* ca și tribunii, centuriile și legiunile anilor 1848—49, ori cei jertfii mai în urmă prooți din ținutul Turdei și Aradului, cunoscuții patrioți advocații *Ciordaș* și *Bolcaș* și mai ales cei 40 de țărani Români dela *Beliș*, cari prin rugul vieții lor au aruncat lumină deplină asupra sentimentelor omenesii ale latifundiarilor călăi.

Iar Huniadeștii, Nicolae Olahul și toată nobilimea apostată ridicată din neam de opincari cași toți acei cari au dat vlagă românească neputinței maghiare și au înălțat prestigiul turanic prin talentul și munca lor astăzi se rușinează de ce au făcut și acolo în împărăția umbrelor cerând iertare, întind mână de împăcare celor fericiți.

Fraților Români,

Răurile de lacrimi ce s'au seurs din isvoarele durerii noastre acum sunt uscate, rănile însângeratului trup al *Daciei Felix* acum sunt tămăduite. Astăzi suntem din nou stăpâni pe ogorul ce moși-strămoșii ni-au lăsat și l-au îngrășat cu sudoarea și sângele lor. Considerația noastră ca popor destoinic și cu falnic viitor în ochii noștii și ai altora a crescut. Dar nu este de ajuns numai evocarea faptelor mărețe ale trecutului, ea singură nu este nici de folos. Sărbătorile nu sunt numai prilejuri de pioasă aducere aminte; ele trebuie să fie mai ales momente de întremare a sufletului, clipe de condensare a dorurilor de bine și măf bine și canalizarea lor înspre cât mai înalte și nobile țeluri.

Smerita noastră recunoștință, îndeosebi a celor mai tineri față de măreția faptelor mari ale celor ce ni-au lăsat țară liberă și frumoasă nu poate fi alta decât legământul că apreciindu-le strădaniile să păstrăm neatins patrimoniul lăsat de ei.

Iar ceilalți mai în vârstă, după ce cătușele robiei au fost pentru totdeauna sfărâmate, groaza ce ele ne-o inspiră să nu ne dea răgaz ca prin nevrednicie să le invocăm din nou spre a ne cuprinde.

De aceea toți, tineri și bătrâni, în ziua în care prăznuim omorirea tendinței de a ni se răpi limba și felul propriu de tălmăcire în afară al sufletului nostru, să nu lăsăm să se piardă nimic din ceace ne-a ținut nealterată ființa etnică: nici grai, nici lege, nici datină, nici doină, nici fluer de păstori, nici înflorituri încrestate în lemn, ori mândru port ales, nici să nu uităm calda datorie față de biserica izbăvitoare, căreia tărie nouă să-i dăm din oțelul sufletelor noastre.

Am mulțumit mai înainte Stăpânului din cer pentru grija de tată ce ni-a purtat-o. Să sburăm acum cu gândul și înspre cetatea de scaun a țării, înconjurând cu căldura sufletelor pe cel ce acolo strajă de veghe stă la căpătâiul destinelor noastre, Domnul țării. *M. S. Regele Carol II*, simbolul țării și unității patriei.

Și dacă noui prevestitori de cumplită furtună din nou apar și se risipesc la orizontul granițelor învolburând poate zările viitorului, să nu fie aceasta nimănui prilej de îngrijorare când însuși augustul nostru suveran e cărmaciul priceput al corabiei ce ne poartă spre limanul afirmărilor noastre în concertul popoarelor.

Căci dacă numai cu 20 de ani înainte, vitejia românească ne-a dat înălțimea de epopee a *Măreștilor* și *Mărășeștilor*, astăzi toți la un loc și strâns uniți în jurul sceptrului ținut de mâna vajnică a celui dintâi apărător al patriei, stâncă de granit vom fi de care să se sfărme valul oricărei încercări.

De aceea, fiecare cu sârg făcându-ne datoria, în locul în care soarta ne-a pus, privirile avându-le ațintite asupra marelui *Gospodar al țării* în timp ce calda simțire a inimii să cuprindă tot rotagolul patriei bogate, frumoasă ca un colț de raiu, să dăm glas sărbătoreștilor îndemnuri ce ne copleșesc în asemenea clipe strigând:

Trăiască Majestatea Sa Regele Carol II!

Trăiască România Mare și pentru totdeauna unită!

Trăiască Neamul românesc întregit!

Ș T I R I

Hirotonirea întru arhieru a Arhimandritului Emilian Antal. În catedrala Patriarhiei s'a făcut Marți dimineața hirotonirea întru arhieru a I. P. Cuviosului arhimandrit Emilian Antal. Actualul Arhieru vicar al Patriarhiei a servit ca protopop și revizor eparhial în Cluj, mai pe urmă ca Inspector General în Ministerul Cultelor. Sfântul Sinod, în sesiunea trecută l-a numit Vicarul Sfintei Patriarhii. Hirotonirea s'a făcut, cu multă solemnitate în ziua de sărbătoare a Sfântului Mare Ierarh Nicolae, de însuși I. P. S. Patriarh Miron. La solemnitatea luat parte și P. S. Părinte Episcop Vasile al nostru.

Succesul „săptămânii cărții franceze” în Caransebeș. Printr'o laconică știre publicată în numărul trecut al foii, am anunțat că *Librăria noastră diecezană* a fost onorată, între puține librării din țară, cu participarea la expoziția cărții franceze.

Această expoziție face parte din programul de apropiere culturală franco-română, urmărit cu asiduitate și cu atâta abnegație de guvernul francez. Căci, și în această manifestare, Franța a suportat jertfe materiale apreciabile, în forma că a făcut accesibilă cartea franceză pentru prețuri de comerț derizorii.

Din destul am făcut în cauză și noi, căci în special în Caransebeș, răvna și stăruința depusă de membrii Cercului franco-român, d-nii prof. R. Papavoine și dir. Aug. Muntean, au realizat o propagandă unică în întreg ținutul Timiș. Reclama neobicinuit de mare, decorarea vitrinelor librăriei diecezane cu tot ce literatură și tehnică grafică franceză a știut produce în ultimul timp, vânzarea unui stoc apreciabil de cărți — toate acestea au dat rezultate pentru cari ne putem felicita.

Exprimăm adânc simțite mulțumiri tuturor cari s'au năzuit la reușita săptămânii cărții franceze la noi și în special cercului franco-român, care este aici o adevărată insulă a cultei și civilizatei Franțe, aliata și prietena noastră de totdeauna.

Sfințirea bisericii din Ferdinand. Dumineca trecută a fost sfințită prin Prea Sfințitul Episcop Vasile noua biserică din Ferdinand. Biserica aceasta, o adevărată mărgea, este împodobită cu o splendidă pictură, are vase, ornate și cărți scumpe. Ziua târnosirii s'a transformat în adevărată sărbătoare a populației de pe Valea Bistrei. Merit la ridicarea bisericii are regretatul preot George Frățilă ca și directorul Uzinelor d. Pucerea. De prezent parohia e administrată de colaboratorul nostru preotul P. Toma, care va face în nrul viitor un expozeu mai amplu în legătură cu sfințirea de Duminecă.

Reveniri la ortodoxie. Au mai trecut la dreapta credință ortodoxă — prin munca și zelul păr. Simeon Stoica — în comuna Lățunaș, dela greco-catolici: Achim

Molin, Livia Ursu căsăt. Frențiu împreună cu fiica ei Ileana Frențiu, Gheorghe Ștefan dela serviciul de șosele, Crișana Zăria și Petru Leta.

Unitatea sufletească a Românilor, zdruncinată pe timpul vitreg, de sub stăpânirea Ungurilor, se reface tot mai mult, pe zi ce trece, în România-Mare.

D-l profesor universitar Petre Andrei — Ministru al Școalelor. Noul titular al Ministerului Educației Naționale a fost numit în persoana dlui profesor universitar Petre Andrei. La începutul săptămânii trecute noul ministru a depus jurământul luând în primire departamentul încredințat.

Declarația de pace franco-germană. Franța și Germania au semnat în ziua Sf. Nicolae o declarație de bună vecinătate, de acord deplin asupra frontierelor dintre ele și în fine, de înțelegerea mutuală, fără asistența unei terțe puteri, în cazul când între ele s'ar ivi un conflict. Acest „dar de sf. Nicolae“, cum îl numește presa din apus, a fost salutat cu bucurie de toată lumea, în nădejdea că va constitui un pas mai mult spre consolidarea păcii.

† **Asesorul Traian Petrișor** dela Consistorul mitropolitan din Sibiu a trecut la vecinicie. Deși cu întârziere, înregistrăm această tristă veste cu durere căci răposatul a fost un om de inimă, un muncitor neobosit în greaua treabă a administrației bisericești.

Dumnezeu să-i facă parte la locul dreptilor Săi!

Salariile pe Noemvrie au fost ridicate dela Stat și se lichidează la Cassă în timpul orelor de oficiu.

Concurs

În baza deciziei Venerabilului Consiliu Eparhial Nr. 3632 B. ex. 1938, consiliul parohial ort. rom. Coșteiul de sus, jud. Severin, protopresbiteratul Făget, publică concurs, pentru ocuparea postului de paroh, al parohiei de cl. III-a din comuna Coșteiul de sus, cu termen de 30 zile dela prima publicare în „Foaia Diecezană“ din Caransebeș.

Beneficii:

1. Sesiunea parohială constătătoare din 32 jug. pământ arabil, fânețe și pășune.
2. Un intravilan de 400 stj.
3. Stola uzitală.
4. Ne fiind casă parohială, parohul ales se va îngriji însuși de locuință.
5. Retribuțiile dela stat.

Se menționează că văduva răposatului preot Eugen Sudreșian are dreptul la jumătate din veniturile din parohie până la 4 Decemvrie 1938, suportând dânsa sarcinile după aceste beneficii.

Reflectanții au să înainteze, odată cu petiția de concurs și încuviințarea Prea Sfințitului Domn Episcop Diecezan, fără de care nu pot fi candidați.

Cererile reflectanților se vor înainta Consiliului parohial din Coșteiul de sus, prin Prea On. Oficiul protopopesc al Făgetului. Reflectanții se pot prezenta în sf. biserică în vre-o Duminecă sau sârbătoare, cu știrea Prea On. Domn Protopresbiter tractual, spre a-și arăta

dexteritatea în cântare, tipic și oratorie, dar nicidecum în ziua alegerii.

Coșteiul de sus, din ședința consiliului parohial ținută la 23 Octomvrie 1938.

Serafim Băian

preot adm. președinte.

Ioan Nicorescu

secretar.

În conțelegere cu oficiul protopresbiteral.

Nr. 5160 B. ex. 1938.

Acest concurs se publică, cu aceea că — în baza aliniatului ultim al §-ului 29 din Regulamentul pentru parohii și în baza deciziei consistorial dtdo 3 Martie 1914 și respective 14 Aprilie 1914 Nr. 3058 B. ridicat și la valoare de concluz sinodal, cu concluzul Nr. protoc. 33 ex 1914, precum și avându-se în vedere decizul Consistorului mitropolitan Nr. 358.1928 din 13 Noemv. 1929 — se enunță obligamentul credincioșilor de a presta și birul parohial, care este o parte integrantă și legală a dotațiunii preoțești.

Caransebeș, din ședința Consiliului eparhial ținută în 8 Octomvrie 1938.

Episcopul diecezan:

† **VASILE**

2—3

Nr. 191/1938.

În baza ordinului Venerabilului Consiliu Eparhial Nr. 4405 B. ex 1938 din 26 August a. c. se publică concurs pentru îndeplinirea parohiei de clasa I-a din comuna Moldova-nouă cu filiele Padina-Matei și Moldova din protopresbiteratul Bisericii-albe cu termen de 30 zile dela prima publicare în Foaia Diecezană.

Beneficii:

1. Salariu anual de Societatea U. D. R. 15.000 Lei.
2. Locuința liberă în casa parohială cu supraedificatele economice fără grădina de legume.
3. Venitele stolare uzitate.
4. Reflectanții au să înainteze, odată cu petiția și încuviințarea Prea Sfințitului Domn Episcop Diecezan, fără de care nu pot fi luați în lista candidaților.
5. Recurenții vor avea să-și înainteze petițiile de concurs, ajustate cu documentele necesare conform Regulamentului pentru parohii, și adresate consiliului parohial ort. rom. din Moldova-nouă, Prea Onoratului Oficiu protopresbiteral al Bisericii-albe în Răcășdia.

Comuna bisericească așteaptă dela alegândul preot ca să dea deosebită atențiune amvonului.

Doritorii de a ocupa acest post sunt poftiți a se prezenta în vre-o Duminecă sau sârbătoare în sfânta biserică cu prealabila încunoștințarea a protopopului tractual, dar nicidecum în ziua de alegere, spre a-și arăta dexteritatea în oratorie, cântare și tipic.

Moldova-nouă din ședința consiliului parohial ținută la 23 Octomvrie 1938.

Pr. **Constantin Popescu**

președinte.

A. Vladulescu

secretar.

2—3

În conțelegere cu mine: *Ioan Oravișan* protopresbiter.

Carte de Rugăciuni

Pentru tot Creștinul. - Ediția II.

Se află la **Librăria Diecezană, Caransebeș**

Prețul: **Lei 5.**